

"Ngoan nghe lời anh nha bé" tôi gật đầu thôi không nhìn Trung cảm ghét nữa. Càng nghĩ tôi càng tức, sao con trai thay lòng lẹ quá(?). Có nhiều khi nghĩ lại tôi không biết còn tin vào tình cảm không. Khiêm đã gạt tôi. Sáu tháng thời gian tình cảm chết lặng từ phút giây tôi biết anh nói xạo. Tôi hứa sẽ mãi làm bạn anh nhưng thật quá giả dối vì tôi không làm được điều đó. Tôi không còn tin anh, những lời anh nói lạnh lẽo như nước lã, khô khan và cay đắng. Người đời nói đúng khi hai người đã vượt qua biên giới của tình bạn thì không thể nào qua ngược lại. Ừ có một thời gian tôi tin vào điều ấy. Khang cũng đã nói, "mình không làm tình nhân vẫn là bạn tốt mà". Nhưng tôi và anh ấy đâu còn là bạn nữa, giữa chúng tôi là một khoảng cách thật rộng, và ở giữa khoảng trống đó là người tình mới của anh. Khang không gạt không lừa tôi nhưng tôi biết trong lòng anh tôi không là gì cả. Trước kia không chắc hẳn bây giờ cũng không cho dù chỉ là bạn.

Tất cả rồi cũng lặng lẽ trôi qua như cơn ác mộng. Tôi nhớ anh chút chút, Kiên vẫn thường hờn, "Như lại nhớ Khang hả...buồn ghê". Tôi cười anh ngu ngơ. Tôi và anh có gì đâu mà hờn với đối. Đối với tôi anh không phải là 1 người bạn bình thường mà cũng chẳng phải người yêu. Đôi lúc tôi tự hỏi bản thân mình có đủ lòng tin, đủ can đảm để chấp nhận anh (?). Có lẽ vì tôi quá yếu đuối, rụt rè nên tôi và anh trở thành tri kỷ. Nói cho đúng hơn anh cũng đau thương tôi lắm, mới đây tôi đã thấy anh dạo phố cùng người mới. Những người con trai đi qua đời tôi không hẳn là bạc tình, chỉ bay bướm, còn tôi thì đôi lúc thích nhớ thích mong những chuyện không đâu. Có lẽ vì họ là con trai và tôi là con gái. Tôi ghét sự giả dối và không mong bị lừa gạt. Nhưng đời này hầu hết mọi người sinh ra và lớn lên đã có thói tham lam. Và từ tham lam sinh ra những giới trá. Chính bản thân tôi cũng có lúc gạt người ta, giống như Trí thường nói, "chuyện đời không như ước muốn, nhưng mình phải sống và đối diện". Ừ thì sống mà đối diện. "em vợ vẫn hoài sợ huynh không thương đâu", nói tôi vợ vẫn còn Trí thì sao, thương tôi ư, tình yêu hay tình bạn(?).

Tôi quay qua nhìn Trung, nè đã từng tò to lam đuôi tôi. Cái đuôi bị đứt nghe nói anh anh nối vào Lan. Tôi mừng lắm dù sao tôi nghĩ anh cũng là một người tốt, biết ý người. Cơn vui chưa nở hết lại phải tàn vội. Cầm khía khía tay tôi, "em biết Thúy không?", "không", "nhỏ đó là bạn gái Trung đó", "thiệt hả,,sao ky", "thiệt..ma sao kỳ"...Tôi ghét Trung, khinh rẻ anh không phải vì anh thay lòng mà anh đã gạt bạn tôi...và có lẽ gạt tôi một thời gian nào đó.

Có người nói tôi nhiều chuyện, nên tôi cảm miêng không nói năng gì. Lâm nhìn tôi cười, "Như à anh thích em lắm đó!!!". Nụ cười hiền lành hiện lên khuôn mặt lạnh lẽo của anh không làm tôi tin anh nói sự thật. Anh cũng là con trai, hết Lan tới Vy rồi còn Hoa nữa. Biết bao nhiêu người đã khổ lụy vì anh, rồi cái mũi tên chết tiệt kia bây giờ chĩa vào tôi.

Thôi, anh cũng là con trai mà, tôi sợ lắm, trái cấm tôi chỉ nhìn không dám hái đâu...